

Mechthild
Gläserová

Strážcovia príbehov

MENT

FRAGMENT

Strážcovia príbehov

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

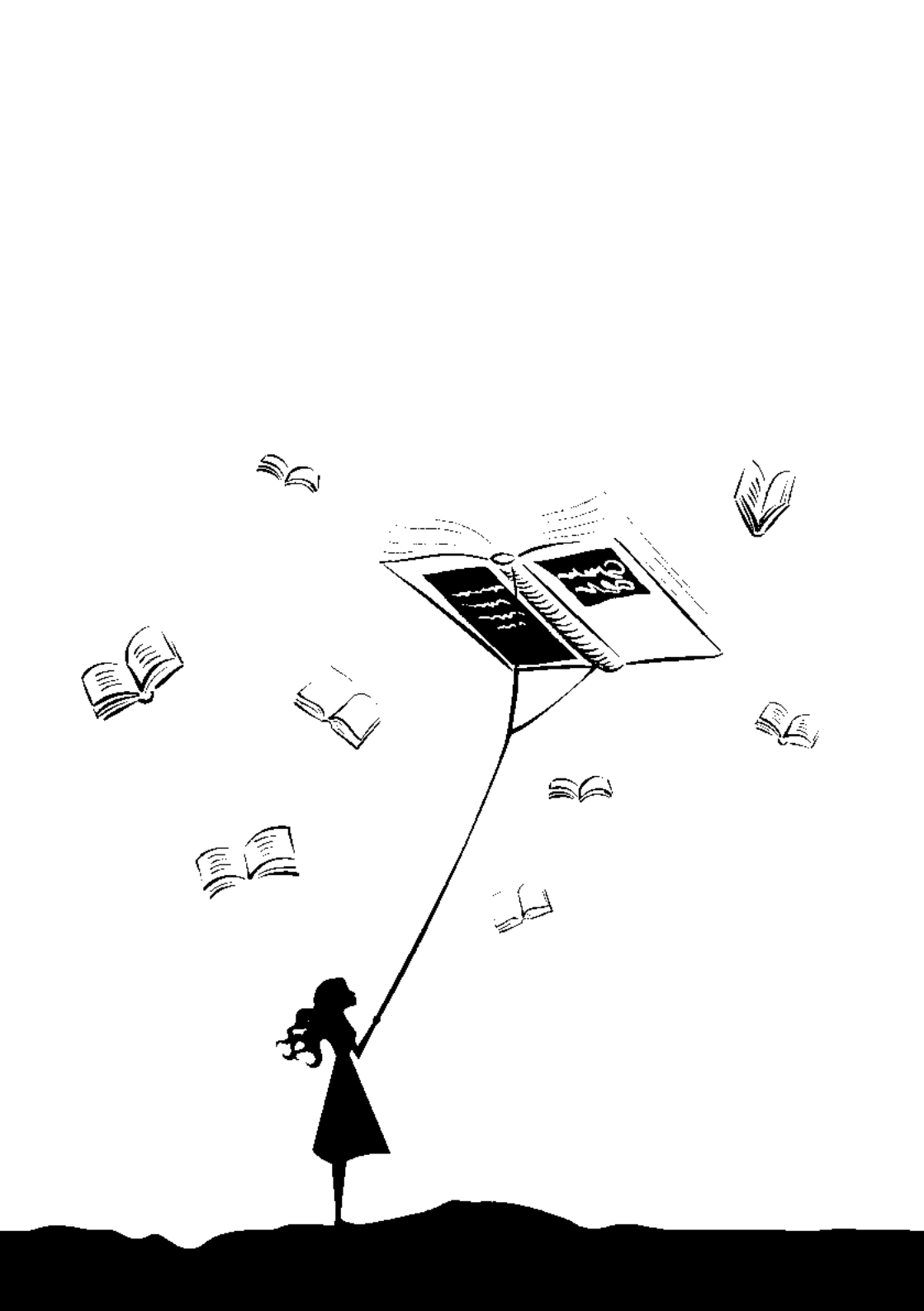
Mechthild Gläserová

Strážcovia príbehov – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Strážcovia príbehov

Strážcovia príbehov

Mechthild
Gläserová

FRAGMENT

Mechthild Gläserová
Strážcovia príbehov

Originál *Die Buchsprinter* vydalo nakladateľstvo Loewe Verlag GmbH, Bindlach, 2015
© Loewe Verlag GmbH, Bindlach, 2015
ISBN 978-3-7855-7497-3
Lic.: Agentur Dr. Ivana Beil, Schollstr. 1, D-69469 Weinheim

Preklad Zora Sadloňová
Sadzba Grafické a DTP studio Fragment
Vydalo nakladateľstvo Fragment v Bratislave v roku 2017
v spoločnosti Albatros Media Slovakia, s. r. o., so sídlom Mickiewiczova 9,
Bratislava, Slovenská republika
Číslo publikácie 1 348
Redakčná a jazyková úprava Diana Senecká
Zodpovedná redaktorka Tatiana Floreková
Technická redaktorka Lucie Mikešová
1. vydanie

Objednávky kníh:
www.albatrosmedia.sk
eshop@albatrosmedia.sk
tel.: 02/4445 2048

© Albatros Media Slovakia s. r. o., 2017. Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.
Translation © Zora Sadloňová, 2017

Citát na str. 19: Lev Nikolajevič Tolstoj: Anna Kareninová, s. 5, vyd. Slovart 2012, preložila Naďa Szabová

Cena uvedená výrobcom predstavuje nezáväznú
odporúčanú spotrebiteľskú cenu.

ISBN v tlačenej verzii 978- 80-564-0318-1
ISBN e-knihy 978-80-564-0339-6 (1. zverejnenie, 2017)

ALBATROS MEDIA

Obsah

Prológ	9
1. Bol raz jeden ostrov	12
2. Tajná knižnica	30
3. Žuvačka pre Olivera Twista	54
4. Medzi riadkami	67
5. Na stope bielemu králikovi	85
6. Veľký oheň	102
7. Objavy	120
8. Nečakaná zmena počasia	138
9. Na love	155
10. Návšteva v Lennox House	172
11. Dieťa v močariskách	190
12. Sen noci silvestrovskej	208
13. Shakespearovo sedlo	228
14. Nápady	245
15. Zabudnutá	265
16. Princezná	279
17. Obluda	297
18. Rytier	319
19. A pokým nezomreli... ..	333

Prológ

Will bežal. Bežal ďalej a ďalej...

Ostrov sa mu zdal väčší ako inokedy a z dlhého behu ho už bolelo v hrudi. Prebehol močariská aj každý kút planiny, bežal dole k pláži, pozdĺž cintorína, k Lennox Housu, do dediny, ku kamennému kruhu, prebehol cez knižnicu, naspäť k svojej chalupe, až za posledné mračná hmly, ktorá obklopovala hrad Macalisterovcov.

Nič.

Pes bežal s ním. Čierne uši mu viali vo vetre, mohutné laby zanechávali odtlačky na rozbahnenej zemi. Ako to, že tu neboli ďalšie stopy? Ako to, že ho nemohli nájsť? Psa by *on* predsa nikdy neopustil. Takže niekde tu musí byť. Čo to povedal predtým, ako odišiel? Veď sa chcel iba prejsť!

Bežali ďalej po úzkej ceste hore k útesom. Vpredu pes, Will za ním. No ani tu hore nebol nikto. Samozrejme, že nie. A už vôbec nie v tomto počasí. Búrka visela vo vzduchu, začínalo pršať. Zastavili sa tam, kde sa končil svet. Nie, jasné, tam sa končil iba ostrov. Svet pokračoval, priepasťou a vodou, ktorá niekde na horizonte a za ním narážala na ďalšie ostrovy. Je niekde tam? Za obzorom?

Chvíľu pozorovali more. Will jednou rukou škrabkal psa za ušami, druhou si chránil oči pred dažďom, aby lepšie videl. Márne.

Sherlock Holmes bol preč.

Obluda spala veľa, veľa rokov. Hlboko, hlboko vo svojej jaskyni, tam, kde bolo najponurejšie. Dlhó, dlhó, zatiaľ čo čas ubiehal. A snívala o tom, aké by to bolo, keby sa prebudila. Spala tak dlhó, že o jej existencii už nikto nevedel. Spočiatku si obyvatelia kráľovstva na toto strašné stvorenie možno ešte matne spomínali. No postupom času sa aj táto spomienka vytratila a zostalo iba temné tušenie. A teraz, keď už ľudia celkom zabudli, teraz nastala chvíľa, aby obluda znovu otvorila oči.

1

Bol raz jeden ostrov

Bola raz jedna Alexis a ja, a obidve sme sa balili. Svetre, nohavice, ponožky. Vytáhovala som veci zo skrine a hádzala som ich do otvoreného kufra za mnou. Alexis robila vo vedľajšej izbe to isté. Veľmi nás nezaujímalo, čo berieme do rúk, či balíme obľúbené oblečenie, alebo niečo celkom iné. Najdôležitejšie bolo, aby sme sa poponáhľali. Tak sme sa dohodli. Keby sme sa balili pokojne a so zoznamom, ako sme to bežne robievali, čoskoro by sme si uvedomili, že nám preskočilo.

V mojej rodine boli všetci blázniví. To aspoň hovorievala Alexis, vždy keď som sa jej pýtala, prečo v sedemnástich s jedným kufrom a so mnou v bruchu opustila svoju škótsku rodnú hrudu. Vtedy sa jednoducho vybrala do Nemecka. Tehotná a ani nie plnoletá. Jednoducho zmizla, a práve do Bochumu. Medzitým som už aj ja dosiahla skoro sedemnásť (no hej, štrnásť mesiacov mi ešte chýba) a očividne som tento bláznivý gén tiež zdedila. Aj ja som sa dnes ráno pri raňajkách, čo bolo pred hodinou, spontánne rozhodla opustiť krajinu. Cez internet sme si v jednej lacnej leteckej spoločnosti kúpili letenky na dnešné popoludnie. Predtým sme sa museli

už len zballíť. Zo šuplíkov som náhlivo vylovila niekoľko nohavičiek a podprseniek.

„Zober si tú teplú bundu, Amy,“ povedala Alexis, ktorá svoj napchatý kufor doviezla ku mne do izby a pokúšala sa doň natlačiť ešte aj môj vankúš. Pod ním som rozoznala jej menčestráky z biobavlny a tričko s potlačou farebných jablák kúpené cez internet.

„Myslím, že v júli nebudem potrebovať páperovú vetrovku,“ zašomrala som. Aj môj kufor sa medzitým dosť zaplnil, hoci som doň dala najmä knihy. Z oblečenia som si vzala iba to najnevyhnutnejšie. Presne podľa hesla: Radšej o sveter menej, než tu nechať jedného z mojich obľúbencov!

„Ty podceňuješ tamojšie počasie,“ vyhlásila Alexis, prezrela si obsah môjho kufru a potriasla svojimi mahagónovými kučerami. Oči mala spuchnuté a červené, lebo celú noc preplakala. „Tak si zober čítačku. Nebude ti stačiť?“

„No *Dievčatko Momo* ani *Pýchu a predsudok* nemám v elektronickej podobe.“

„Veď obidve si už čítala najmenej stokrát.“

„No a čo, keď ich tam budem čítať po sto prvý raz?“

„Amy, ver mi, na tom prekliatom ostrove majú knižiek viac než dosť. Nevieš si ani predstaviť.“

Prstami prebehla po poprehýbanej väzbe *Dievčatka Momo*. Už toľkokrát som si priala sledovať začarovanú korytnačku, ktorá by mi ukázala cestu životom. Túto knižku som potrebovala. Utešovala ma, keď som bola smutná. Potrebovala som ju práve teraz. Alexis si povzdychla. „Ale tú bundu tam nejak napchaj, dobre? Môže to tam byť dosť drsné.“ Sadla si na

kufor a lomcovala zipsom. „Obávam sa, že to vlastne vôbec nie je dobrý nápad,“ zašomrala. „Si si istá, že to je jediné miesto, ktoré ťa dokáže rozptyliť?“

Prikývla som.

Miniatúrna loďka sa hojdala na vlnách, hádzalo to ňou sem a tam, ako keby sa s ňou more pohrávalo ako s loptou. Blesky križovali oblohu, na ktorej sa kopili tmavé búrkové oblaky a sfarbovali more do zvláštnej sivoty, sivoty z náhleho záblesku svetla zmiešaného s burácaním hromu. Voda mala farbu bridlice a z oblohy sa valili prúdy dažďa v ťažkých a ostrých sivých kvapkách, ktoré bičovali vlny a zostrovali ich hrebene. Spolu so strmými brehmi, ktoré sa týčili na obzore a o ktorých útesy sa lámali masy vody, to bolo veľkolepé prírodné divadlo. Naháňalo strach, bolo strašné a zároveň krásne.

No zase až také krásne ani nie. Problém bol, že som v tej miniatúrnej loďke presne uprostred toho nečasu sedela ja a musela som sa z celej sily držať sedadla, aby som nespadla cez palubu. Neprestajne mi voda špliechala do tváre. Alexis sa pokúšala zachrániť našu batožinu, kým muž, ktorý nás mal previezť, nahadzoval motor. Dážď sa spustil nečakane a za sekundu som bola premočená na kosť. Mrzla som a jediné, na čo som dokázala myslieť, bolo, aby sme sa konečne niekam dostali. Je jedno kam, najmä aby tam bolo teplo a sucho. Počas letu z Dortmundu do Edinburghu ešte na jasnej oblohe žiarilo slnko. Keď sme pristáli na letisku Sumburgh na Mainlande, najväčšom ostrove shetlandského súostrovia, zbiehali sa zopár mračien, ale s týmto koncom sveta som fakt nerátala.

Zažmurkala som, aby som sa zbavila štiplavej slanej vody v očiach, a v tej chvíli sa cez nás prevalila nová vlna a skoro ukoristila Alexinu ručne vyrobenú plstenú kabelku. Zdalo sa mi, že sa už-už neudržím. Kvôli ľadovému vetru som mala prsty celkom stuhnuté, akoby ani neboli moje. Keď som o podobných búrkach čítala v knihách, všetko bolo omnoho príjemnejšie. Aj keď som sa bála a triasla hrôzou alebo prežívala tie najhoršie katastrofy, stále v podvedomí zostával pocit, že som na gauči zabalená do hrejivej deky. Nič také som však teraz necítila a došlo mi, že skutočné búrky, na rozdiel od tých literárnych, veľmi nemusím.

Ďalšia vlna bola ešte nemilosrdnejšia než tá predchádzajúca a celú ma premočila. V tej chvíli som práve v panike lapała po dychu, čo nebol najlepší nápad, lebo mi zabehlo obrovské množstvo vody. Kašľala som a dusila som sa, až ma Alexis pobúchala po chrbte, aby som sa mora z pľúc zbavila. Pritom jej taška nakoniec predsa len skončila vo vode. Dočerta! Alexis však vyzerala, že sa už aj tak vzdala myšlienky dopraviť všetky naše veci v poriadku na pevninu, a za svojím majetkom sa ani neobzrela.

„O chvíľu tam budeme, Amy. O chvíľu!“ kričala a vietor unášal jej slová, len čo ich vyslovila. „Mysli na to, že sme tu dobrovoľne. Na Stormsay určite strávime nádherné prázdniny.“ Malo to znieť povzbudivo, ale v jej hlase bolo jasne cítiť potlačenú paniku.

„Sme tu, lebo sme na úteku,“ zamrmlala som príliš potichu, takže Alexis to nemohla počuť. Nechcela som ani jej, ani sebe pripomínať skutočný dôvod našej cesty. Veď sme predsa uteka-

li z domu, aby sme zabudli. Aby sme zabudli, že Dominik opustil Alexis a vrátil sa späť k svojej žene a deťom. Len tak, znenazdajky. Aby sme zabudli, že tí pomätení hlupáci z triedy... Nie, predsavzala som si, že už na to nepomyšlím.

Motor na vonkajšej strane loďky burácal s búrkou opreteky, dážd' sa zmenil na lejak, bubnoval mi na hlavu a plecيا, bičoval mi tvár. Jasné, mokrejšia som už aj tak byť nemohla. No bola som rada, keď sa zdalo, že ostrov je bližšie. Stormsay – ostrov mojich predkov. Cez oponu mokrých vlasov som pátrala po spásnom brehu a dúfala, že náš kapitán rozumie svojmu remeslu a my sa neroztrieštíme o skaly.

Skalná stena vyzerala mohutne, ostro a hmatateľne. Dvíhala sa dvadsať, tridsať metrov nad bridlicovo sivé vlny a celkom hore na okraji, tam, kde bol vietor mimoriadne prudký, tam... niekto stál.

Najprv som si myslela, že je to strom. Potom som však pochopila, že je to človek, ktorý čelí vetru a sleduje more. Postava s krátkymi vlasmi a vejúciim kabátom nás pozorovala zhora. Jednou rukou si zacláňala oči pred dažďom, druhá spočívala na hlave obrovského čierneho psa.

Rozochvene som pozorovala tú postavu, kým sa loď otáčala. Útesy zostali za nami a oblúkom sme sa prebojovali k východnému brehu ostrova. Postava sa zmenšovala, až mi nakoniec zmizla z dohľadu.

Dorazili sme ku kotviacemu mólu. To bolo síce do polovice zatopené a nebezpečne sa knísalo, ale náš kapitán zvládol niekoľkými pohybmi loď priviazať. Vypotácali sme sa na breh. Konečne.

Breh bol šmykľavý a stále lialo, no došli sme do cieľa. Stormsay. To slovo malo príchut' tajomstva. Znelo sľubne a zároveň trochu strašidelne. Ešte nikdy som tu nebola, Alexis ho dlho ani nespomínala a ja som si až niekedy na základnej škole uvedomila, že nie všetky deti sa od svojich rodičov učia po nemecky i anglicky, a že moje meno je v Nemecku dosť nezvyklé. Amy Lennoxová. A aj vtedy Alexis iba váhavo priznala, že pochádzame zo Škótska. Vtedy, keď mala sedemnást', si totiž sväto-sväte sľúbila, že sa tam už nikdy nevráti. Ale teraz...

Kráčali sme po zablatenej ulici, kolieska kufrov sa nám zabárali. Obidve strany lemovali malé domce, iba zopár chát s krivými strechami, hlinenými stenami a oknami zo zobleného skla, za ktorými sa sem-tam mihotalo žlté svetlo. Premýšľala som, v ktorom z nich býva stará mama, a zároveň som dúfala, že vo vnútri sú domčeky voči počasiu odolnejšie, ako vyzerali zvonku.

Muž, ktorý nás sem priviezol, zašomral niečo o hostinci a o pive, potom zmizol za jednými dverami. No Alexis neomylnne pokračovala v ceste až k poslednému z domcov. Vyzerala rozhodnutá, že ukáže chrbát aj tomuto chudobnému zvyšku civilizácie, ledva som jej stačila. Kufor mi už zase zapadol do blata a ja som ho zo všetkých síl ťahala za rúčku, aby som ho vyslobodila. „Tvoja matka, dúfam, býva v nejakom, ehm, dome, pravda?“ zavrčala som a ľutovala som, že som sa neopýtala, čo presne na mojej starej mame bolo také bláznivé. Bláznivé mohlo znamenať, že sa živí kôrou stromov, nosí oblečenie z jedľových šišíek a žije pod voľným nebom s lesnou zverou...

Namiesto odpovede Alexis mávla rukou smerom do temnoty pred nami a naznačila mi, nech idem za ňou. V tom okamihu sa môj kufor prudko odlepil od zeme, čo som nečakala. Blato mi vystreklo až do tváre. No super!

Zatiaľ čo Alexis vyzerala výborne aj s mokrými vlasmi (akoby práve vystúpila z reklamy na šampón), ja som sa cítila čoraz viac a viac ako napoly utopený potkan. Mrzuto som v myšlienkach zaskučala a kráčala ďalej.

Ulica sa zmenila na ešte rozbahnenejšiu poľnú cestu, svetlá zostali za nami. Dedinu už skoro nebolo vidieť, iba ľadový vietor nám vytrvalo fúkal na cestu a cez môj premočený vlnený sveter. Keď som sa znovu pripojila k Alexis, kvapky mi šľahali do tváre. No fajn, takže sa tu budeme len tak prechádzať v upršanej pampe.

„Na útesoch niekto stál. Videla si ho tiež?“ s námahou som dostala zo seba, aby som zabudla na to, že každú chvíľu zmrznem.

„V Shakespearovom sedle? V takomto počasí? To by ma prekvapilo,“ povedala Alexis tak ticho, že som ju sotva počula. „Počkaj, zoberiem ti kufor,“ ponúkla sa mi pred vrcholkom kopca, na ktorý práve vyliezla.

Podala som jej tú vec a vyštverala sa za ňou na vyvýšení. Hore som zistila, že sme sa ocitli na akejsi náhornej plošine. V diaľke bolo vidieť ďalšie svetlá a veže ako z nejakého hradu, ktoré sa črtali na nočnej oblohe. Svetlo bolo aj kúsok od nás, minimálne za niekoľkými oknami obrovského panského domu vpravo. Cesta sa tu rozdvojovala. Rovno sa šlo ďalej na náhornú plošinu.

Alexis však naozaj odbočila doprava a pochodovala k umelecky kovanej bráne medzi dvoma živými plotmi, za ktorou som očakávala niečo ako park alebo štrkom vysypanú príjazdovú cestu s fontánou uprostred. Vo filmoch boli pri takých usadlostiach skoro vždy štrkom vysypané cesty medzi geometricky ostrihanými krami, sochami, popínavými ružami, pokojne aj s veteránskymi kabrioletmi. Nevyhnutná bola predsa ohurujúca kulisa, pred ktorou po sebe dychtivo túžia zalúbené páriky či kde sa dá prenasledovať vrah...

Dom za bránou vyzeral nádherne už z diaľky. Z múrov vyrastali nespočetné arkiere, malé vežičky a komíny všetkého druhu sa vypínali do výšky medzi búrkové oblaky. Za oknami bolo vidieť ťažké závesy, medzi nimi blikotali sviečky.

Dážď ešte zosilnel, jednotlivé kvapky vytvárali závoj, akoby chceli pred nami na poslednú chvíľu dom ukryť. Na to však už bolo neskoro. Boli sme na ostrove, vrátiť sme sa nemohli.

Alexis položila prsty na zakrútenú kľučku a zhlboka sa nadýchla. „*Všetky šťastné rodiny sú si podobné, každá nešťastná rodina je nešťastná po svojom,*“ zašomrala nakoniec a otvorila bránu.

„Čo?“ spýtala som sa.

„Ale, to je iba začiatok jedného románu, ktorý som tu často... čítala,“ vzdychla si.

„Chápem,“ odvetila som, hoci to ani veľmi nebola pravda. No zuby mi už cvakali tak nahlas, že som sa nezmohla na žiadnu myšlienku.

Vliekli sme batožinu malým parkom, kde boli štrkom vysypané chodníčky a geometricky ostrihané kry, okolo fontá-

ny a niekoľkých popínavých ruží a hore po mramorových schodoch vidieckeho schodiska. Chýbal už len štýlový starý kabriolet. Bez ďalšieho otáľania Alexis stisla zvonček.

Zvnútra sa ozval jasný zvuk gongu.

Napriek tomu chvíľu trvalo, kým sa dubové dvere otvorili a za nimi sa objavil velikánsky vráskavý nos. Patril starému mužovi v obleku, ktorý si nás pozorne premeriaval cez sklá okuliarov.

„Dobrý večer, pán Stevens. To som ja, Alexis.“

Pán Stevens rýchlo prikývol. „Samozrejme, madam. To som zistil,“ povedal a ustúpil nabok. „Očakávali sme vás?“

„Nie, ale rada by som sa porozprávala s matkou,“ odvetila Alexis. Pán Stevens znovu prikývol a pomohol jej vtiahnuť otlčený kufor cez prah do domu. Keď chcel rukou so stareckými škvrnami zobrať aj môj kufor, bleskurýchlo som sa mu vyhla. Tak dlho som tú vec vliekla, že na posledných metroch nebudem otravovať starca, ktorý bol odo mňa určite omnoho slabší. Pán Stevens si ma však premeral takým nestareckým pohľadom, že som mu kufor nakoniec odovzdala a radšej som rukami vklzla hlboko do vreciek. A naozaj, váha našich kufrov mu podľa všetkého nerobila nijaký problém.

„Fíha,“ vykĺzlo mi, len čo sme vošli z dažďa dnu.

Vstupná hala panského domu bola väčšia než celý náš byt. Kto u nás doma vošiel do chodby, ocitol sa v miniatúrnom temnom rezanci, kde sa zo stien odlupovala prastará tapeta so sedmokráskami. Alexis sa to pokúsila vylepšiť koráľkovým závesom a izbovou palmou, no šarm panelového domu

tým nezlomila. Obývačka, ktorá bola súčasne aj Alexinou spáľňou, kuchyňa s dlaždičkami zo sedemdesiatych rokov, kúpeľňa a moja izba, v ktorej sa za tie roky zvlnil koberec, pôsobili ako lepenkové škatule. Škatuľa z betónu s malými okienkami, kde sivú atmosféru nezachránili ani poličky na knihy a pestro pomalované kanvice na čaj.

Hala mojej starej mamy bola oproti tomu fantastická. Strop sa klenul tak vysoko nad našimi hlavami, že keď som pozorovala maľby, skoro sa mi zatočila hlava. Umelec si však ako modely nevybral bacuľatých anjelikov na obláčikoch či podobné obľúbené motívy, ale ľudí s knihami. Mnohí čítali, iní ukazovali na police napratané knihami tak, že div nepraskli, a ďalší si zase na tváre položili roztvorené knihy. Medzi tým sa skvel zas a znova rovnaký erb – zelený jeleň s rozložitými parohami, vyobrazený na pozadí s vínnou révou, tróniaci na kope kníh. Uprostred vstupnej haly visel luster, ktorého ramená tvorili na sebe poskladané zlaté písmená. Na stenách obložených drevom v pravidelných odstupoch viseli s lustrom ladiace lampy, medzi nimi boli tiež umiestnené erby. Dlážku pokrývali pestré orientálne koberce s písmovými znakmi, aké som ešte nikdy nevidela, a pri protiľahlej stene viedlo na ďalšie poschodie schodisko s dubovým zábradlím znázorňujúcim vyrezané knihy. Možno som to svoje knihomolstvo zdedila po starej mame, zišlo mi na um.

„Nasledujte ma, prosím. O vašu batožinu sa postarám neškôr,“ povedal pán Stevens. Na muža svojho veku mal neuveriteľne vystretý chrbát a v naleštených topánkach sa po prepychových kobercoch pohyboval celkom nečujne.